

nocoj, da po darovih raznoterih,
ki dušam našim vdahnil jih Stvaritelj,
pomoremo do krasnega razcvita
slovenski zemlji — svoji domovini...

Tako, da, kakorkoli razpostavi
bodočnost nas, visoko ali nizko,
tam bomo stali verno kot zidovi,

izpolnujoč dolžnosti zakon sveti.
Tako, da pred očmi nam bo do konca
palače te pogled svetel, išoč
nas malih daleč, daleč naokrog...

Palača bela, dom naš, naš ponos,
mladina viška te sprejema v last!

Nemo.

Jesenska.

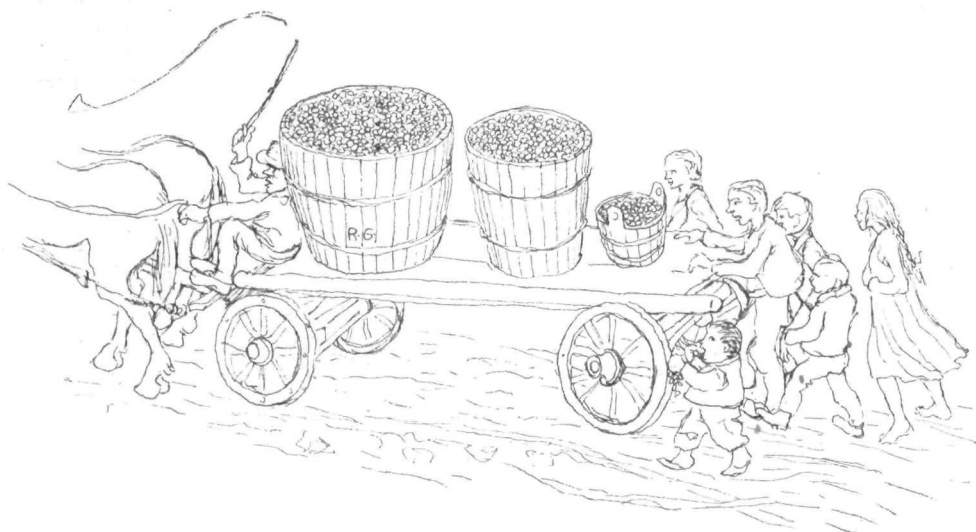
Okna so zagrnjena . . .
Zunaj je jesen,
a skoz drobno luknjico
v sobo kuka zlat pramen.

In kako je radosten
ta pramen,
kot da bila bi pomlad,
ne jesen.

No, če zunaj je jesen,
v duši moji ni,
in čeprav je žalosten pramen,
se vesel mi zdi.

Če je prišel po slovo:
No, Bog z njim!
Toda z njim, čeprav jesen je tu,
tja na jug si ne želim.

Cvetko Gorjančev.

Grozde peljejo!